

BEGYNDERVANSKELIGHEDER

Mens vi en dag sad hjemme ved aftensmaden, dukkede en dreng op og bad om at tale med min far. Det var et afbud, som skulle overbringes. Far sagde derefter til mig:

– Du må give et nap med i aften.

Du får nærmere besked, når vi er alene.

Jeg skulle være vagthund, medens han smurte én eller anden syre på nazisters forretningsvinduer, hvor han malede »nazisvin« med meget store bogstaver. Noget kunstværk blev det ikke til – slet ikke, når man dagen efter i dagslys kunne se, hvorledes syren var løbet ned og havde lavet gardiner. Ved næste butik smadrede han ruden og smed en flaske uden prop med smørsyre ind i butikken. Smørsyre er et kraftigt stinkstof, som ætser sig ind i inventaret og lugter af sure sokker og tynd mave.

Svært tilfreds vendte han tilbage, nu var der kun plakaterne tilbage. Vi gik i gang nogle få gader borte, men dette var noget mere farligt, for den »gamle« valgte hele tiden steder, hvor folk kom forbi, og hvor lidt af det sparsomme mørklægningslys faldt. Pludselig så jeg en stor mandsperson komme sindigt cyklende – det var en betjent. Jeg gav advarselssignalet, men far havde ikke travlt, han kæmpede for at få plakaten til at sidde glat og lige.

Betjenten anede uråd og satte farten op, og jeg fløjtede signalet som en gal. Fatter pakkede klisterspand og kost sammen og sprang på cyklen – af sted gik det. Jeg snuppede spanden, og betjenten begyndte at råbe: – Stands i lovens navn!

Fars pedal var allerede på vej bagud for instinktivt at bremse.

– Nej, hvæsedes jeg, kør for helvede, vi kan sagtens køre fra den røv.

– Må jeg bede om salontonen, knægt?

Vi spurtede og var væk.

Legitimationskort fra 1943, hvor jeg oplevede, at min korte ungdom forsvandt, og sabotage og kampen for at overleve blev alvor.

SABOTAGE ELLER DRENGESTREGER

En af mine mange onkler, Rudolf, havde været spaniensfrivillig. Jeg talte ikke ret meget med ham, for jeg brød mig ikke om ham. Han var for rå og for Moskva-tro i mine øjne. Helt uden grund pandede han en tysk soldat ned på et øde sted.

I tiden før vi blev besat, havde vore diskussioner afsløret afgørende meningsforskelle, som det var svært at få til at harmonere. De afgørende stridspunkter var Sovjetsystemets parader af »retssager« i slutningen af 1930'erne, hvor gamle, hærdede kommunister på stribe stod angrende i retssalen og tilstod deres forbrydelser. Men det var især overfaldet på Finland og Sovjetunionens bagholdsangreb på Polen, der på mig virkede oprørende og forbryderisk.

At et land udnyttede et andet lands håbløse situation som i Polens tilfælde, hvor landet fra den ene side blev overfaldet af Nazi-tyskland, og straks blev angrebet i ryggen af Sovjet.

Alle mine anklager afviste han:

– De tilstår sgu' da ikke uden at have været udsat for tortur, indvendte jeg. Men det var som at slå vand på en gås.

Han kom ofte hos os og bad mig holde vagt, medens han klippe- de og ødelagde telefonkabler og lignende ved Kastrup Lufthavn.

*Tysk armé-pistol,
kaliber 9 mm,
fabrikat Walther,
var Bopas mest
benyttede hånd-
våben – stjålet fra
tyskerne.*

Jeg skulle holde vagt, medens han kravlede rundt i kålmarkerne. Den dybere mening kunne jeg ikke finde, og efterhånden blev jeg så træt af denne legen røvere og soldater, at jeg bad mig fri.

Senere under folkestrejkerne kravlede onkel Rudolf op på hus-tagene og smed store kloakdæksler af jern ned i de tyske »prærie-vogne« (lastbiler fyldt med soldater). Og senere så jeg ham bruge et vejskilt, som var det en økse, til at flække hovedet på en tysk officer, som fredeligt (trods det, at han var bevæbnet) prøvede at passere en barrikade, der var bygget på Amagerbrogade ved Holmbladsgade. Han var simpelthen for rå og primitiv.

MURERSNOR

Sammen med en kammerat havde jeg i sommerens løb forsynet tyske soldaters cykler med en murersnor fra styret og ned til forhjulet. Når de så kom ud fra værtshuset i deres brandert, stod de på hovedet. Oftest blev vi trætte af at vente på triumfen, det blev for sent. Vi skulle jo på arbejde næste morgen

Men én ting kom der dog ud af det, nemlig at vi igennem vore mange observationer kunne se, at de tyske officerer følte sig hjemme i det lille fredelige Danmark.

De hængte nemlig deres bæltter med pistoler i garderoberne – flere steder lige inden for døren. Det var på den måde, at jeg sammen med Kaj pludselig fik tre store skydere i hånden.

Da vi endelig havde fået fat i dem, meldte spørgsmålene sig:

Hvordan fungerer de? Hvor skal vi gemme dem?

Hvad skal vi bruge dem til?

En søndag formiddag var jeg alene hjemme.

Vi tog pistolerne frem, undersøgte og afladede.

Så var vi sikre på ikke at lave ulykker. Vi skilte dem ad og var efterhånden fuldstændig på det rene med, hvordan de fungerede.

– Tror du, de virker? – Hvordan kan vi afprøve dem?

Komedien endte med, at jeg tog mors strygebræt frem.

– Hvis vi tager det billede dér ned, passer højden.

– Folk kan da høre knaldet, tror du ikke?

Vi åbnede for radioen. Der var gudstjeneste, og til bruset af orgeltoner fyrede vi med rystende hænder det første skud af. Forskrækkede af braget pakkede vi alt sammen og gemte det væk oppe på loftet. Det brag må folk da have hørt? Men der var fortsat helt stille i lejekasernen. Strygebrættet blev undersøgt.

Der var hul ret igennem, og i væggen var der bare et lille hul i tapetet. Vi gentog spøgen, men havde nu forøget skydeskivens tykkelse med et par spækbrædder og et stykke brænde. Kuglen fløjtede lige igennem.

Hvor mange skud vi i tidens løb fik fyret af, ved jeg ikke. Men mange år senere skulle mine forældre have tapetseret, og da far rev det gamle tapet ned, fulgte store klumper af blyprojektiler med ud, og hans noget forundrede udbrud kan ikke gengives.

Vi fik efterhånden samlet seks pistoler sammen uden at have nogen som helst mening om, hvad de kunne bruges til.

FØRSTE SABOTAGE – DET BLIVER ALVOR

Hjemme fik vi besøg af Thomsen, han var flyvemekaniker og arbejdede i Kastrup Lufthavn. Noget forarget fortalte han om sit arbejde, der bestod i reparation og eftersyn af tyske jagere og bommaskiner.

Der var så meget tryk på, at de havde en kø med afmonterede maskiner holdende på jernbanevogne udenfor, og der var kun et par soldater til at holde vagt.

Sammen med Leo snusede jeg rundt og ganske rigtigt; på rangersporene ved Kastrup Station holdt fire jernbanevogne med to afmonterede fly.

Vagternes opmærksomhed var det så som så med, da nogle ret kønne piger sværmede omkring dem.

De lagde ikke på mindste måde skjul på, at de var parat til hvad som helst, også det »fine«.

Vi besluttede at få fat i en boltsaks for at prøve, om man kunne komme ind i maskinerne og klippe i herlighederne. Næste morgen gik jeg på jagt efter boltsakse på min læreplads og havde snart samlet alle udgaver og typer sammen.

Derefter afprøvede jeg dem på elektriske kabler og stålwirer. Den bedste, den der fyldte mindst og som larmede mindst, var i en noget sørgelig forfatning, og jeg begyndte at udbedre den. Pludselig stod Emil der og spurgte:

– Kan man låne en boltsaks af dig, for så vidt jeg kan se, opholder samtlige boltsakse sig hos dig? Uden at svare ham, bad jeg ham udpege den saks, der klippede bedst med den mindst mulige støj. – Hvad fanden skal du lave, knægt?

– Det er mit problem. Går det, som jeg håber, skal De få besked, men lige nu ser det umuligt ud.

Han udpegede den bedste konstruktion, men den var mishandlet ud over alle grænser, men han ville godt checke den, så den var klar. Inden fyraften havde vi verdens bedste boltsaks. Den klippede kabler og wirer over, som var det i smør og uden en lyd.

Som aftalt mødtes jeg med Leo, og vi tog ud til maskinerne. De stod på samme sted og med de samme vagter, men her var ingen feltmadrasser.

Tiden blev slået ihjel med at køre rundt i omegnen, nu gjald det om ikke at gøre sig bemærket. Der gik et par timer, og mørket var så småt ved at falde på, da pigerne kom, og snart var alle godt i gang med at varme op til det »fine«.

Lidt efter fortrak de om bag et par buske.

Som et lyn var jeg på vej, ned på maven, ned mellem skinnerne, op på den første vogn og ned under flykroppen, om det var en lem ind til bombelasten eller til hjulene, kunne jeg ikke se, videre frem gennem flyet.

Jeg følte mig frem med hænderne, her var mad for saksen, et panel, hvor kabler lå side om side i bundter, klip, klip, klip, den gik igennem, som var det smør, videre, nye herligheder, ny mad for saksen.

Jeg klippede som en rasende, fremme i cockpittet måtte jeg skuffet vende om, alt var indkapslet bag instrumentbrættet, de unge elskende kunne høres, og ud fra lydene skønnede jeg, at det ville vare lidt endnu, inden højdepunktet ville blive nået, jeg måtte kunne nå den næste maskine også, ud, over i den næste, nu gik det stærkt, jeg kendte stederne, klip, klip, klip, færdigt arbejde – så var det afgang!

Leo var trukket hen, så han ud over at kunne advare mig, kunne trække vagternes opmærksomhed væk fra mig, hvis de skulle dukke op, men vi kunne stille og roligt trække os tilbage, godt tilfredse med dagens overarbejde.

Næste dag lagde jeg boltsaksene på plads på nær den, jeg havde brugt. Emil skævede til mig, trippede en del, han kunne dårligt styre sin nysgerrighed, men jeg lod som ingenting.

Han havde godt af at blive drillet. Til sidst kunne han ikke styre sig og spurgte:

– Nå, boltsaksene er kommet tilbage, men der mangler vist én, er du ikke færdig med at bruge boltsaks?

– Jo, da. For en tid, men man ved jo aldrig, måske får jeg brug for den igen.

Gal i hovedet sagde han, at jeg skulle fortælle, hvad der var sket. Vi grinede lidt og nu fik han historien. Han var tydeligt imponeret, og derefter gik vi over til sagligt at diskutere ødelæggelsernes omfang og betydning. Det blev først opklaret, da Thomsen hovrende kom hjem til os og fortalte:

– De havde fået to maskiner ind, hvor alt, hvad der kunne tygges over med en boltsaks, var tygget over.

Forsigtigt spurgte jeg: – Sig mig, Thomsen, hvis det var dig, der havde klippet, havde du så klippet på de samme steder?

Her fulgte så et minikursus i, hvor netop disse flytyper var mest sårbare. Der blev vekslet nogle sigende blikke, og inden han gik, sagde han blot:

– Jeg kunne da godt give nogle tips om disse maskiners indretning, hvis det skulle blive aktuelt.

EIGIL OG EMIL I SPJÆLDET

Emil kom en dag og spurgte, om jeg kunne hjælpe med at smide flyveblade ud på gaderne. Det var i orden, og vi aftalte, at jeg skulle mødes med ældstelærlingen Eigil, som var en god kammerat og ungkommunist.

Næste morgen kl. halv syv skulle vi mødes på Amagerbrogade, og vi blev enige om at vippe bladene ud første gang i krydset ved Holmbladsgade. Vi skulle komme fra hver sin retning, holde lidt tilbage for rødt lys, og lige, når der var skiftet til grønt, køre frem og vippe så meget som muligt ud over de mange, der var på vej til arbejde. Eigil var uheldig, en betjent så ham og råbte ham an.

Han fulgte frivilligt med trods det, at han havde masser af chancer for at stikke af. Med fagter gjorde jeg ham begribeligt, at han skulle smutte, men nej, han havde respekt for ordensmagten. Bestyrtet og rådvild blev jeg enig med mig selv om, at det bedste var at få fat i Emil.

Sædvanligvis kom han hver morgen med sporgvognen, men næsten altid ca. en halv time for sent. Tidligt den morgen, efter at far var kørt, ringede jeg som det første til mor og sagde:

– Er du ikke lidt af en sjuske? Synes du ikke, der trænger til at blive gjort hovedrent?

Hun forstod budskabet uden at stille dumme spørgsmål.

Jeg var sikker på, at man intet ville finde hos os ved en husundersøgelse. Senere den morgen gik jeg ind i en kiosk og bad dem ringe fabrikken op og spørge, om de måtte tale med Emil Haslund. Når de havde en besked, skulle de bare smække røret på. Imens holdt jeg øje med sporgvognene.

Langt om længe dukkede Emil op. Vi lagde råd op om, hvad vi kunne gøre. Emil ville gå under jorden, men jeg fortalte ham, at de, som jeg kendte og som var under jorden, ikke fik nogen form for hjælp – heller ikke deres familier.

For mit eget vedkommende kunne der overhovedet ikke være tale om at gå under jorden, det ville give en helvedes ballade med min far, fordi jeg havde forbrudt mig mod et af det illegale arbejdes vigtigste bud, nemlig ikke at blande forskellige organisationers aktiviteter sammen. Det var mange penge, der stod på spil

for Emil, derfor gik vi på arbejde og lod som ingenting, og vi fik samtidig støvsuget overalt for illegale blade og fik tømt Eigils og Emils garderober.

Jeg tilbød Emil min private »flugtrute«; i frokoststuen var en loftslem, igennem den og via en lem i gavlen kunne man klatre ned på »tilfældigt« opstabledet gods og over i naboens have. Emil var tvivlende, for som han sagde:

– Bliver jeg taget under flugt, er det jo det samme som at tilstå, at jeg har begået noget ulovligt.

Men han blev overbevist, og hans overtøj bliver anbragt på loftet ved lemmen, mens en lærekammerat fik til opgave at »arbejde« i porten for at holde udkig.

Noget over middag lød advarselssignalet,

Emil forsvandt op gennem lugen i loftet og blev illegal. Stolen fjernede jeg og skubbede bordet langt væk fra lemmen. På kontoret var de meget forfjamskede, man havde lige set Emil, hans maskine var stoppet, og der var nærmest mørkt som i graven ved den. Ingen vidste noget, og ingen kunne huske noget.

Politifolkene var knotte over det manglende samarbejde, men forlangte alligevel at se hans arbejdsplads, hvor hans skab blev endevendt. Derefter kom turen til Eigils.

Igen var disse gæve, danske politifolk særdeles grundige. Endelig forsvandt de, og alt tydede på, at Eigil havde holdt kæft om mig.

Efter en lille uges tid blev jeg på vej hjem passet op af Emil, og han betroede mig, at det stod galt til med økonomien. Hans kone Ulla, der i øvrigt var søster til Hans Edvard Teglers, som blev en fremragende sabotør, ventede sig en lille.

Emil var langt nede, han havde også meget svært ved at finde steder at sove, og rationeringsmærker havde han heller ikke.

For at muntre ham lidt op kunne jeg fortælle, at arbejdskammeraterne havde besluttet at samle ind hver uge, så han kunne regne med at få mindst 30 kr.: – De penge vil jeg hver uge aflevere til din kone. Men 30 kroner rækker ikke langt, alene tobak koster en del.

Emil spurgte mig: – Kan dit parti ikke hjælpe mig?

Svaret var nej. – De har ikke kongens mønt. Desuden er du jo heller ikke medlem.

I stedet foreslog jeg, at han meldte sig arbejdsløs, og at man arrangerede en ordning, så det ikke var Emil selv, der mødte op til arbejdsløshedskontrol. Det danske politi havde nemlig en civil opdager hængende ved kontrolstedet for at snuppe de illegale modstandsfolk – det var absolut et dansk påfund, og næppe noget man var tvunget til af tyskerne.

Emil ville gerne snakke med min far, og vi aftalte et sted, hvor de kunne mødes. De to voksne gik og hyggesnakkede.

Jeg var blevet sendt væk, for far ville ikke have, at jeg lyttede med. Da der var gået lidt, kaldte far mig hen og gentog, hvad de to var nået frem til: Far ville forhøre sig i partiet om, hvilken straf Emil kunne forvente at få. Hvis det var en meget kort spjældtur, ville det være for dyrt at belaste det illegale arbejde. Far havde åbenbart fortalt om sine egne erfaringer, og han sagde til mig:

– Emil ønsker at blive medlem af partiet, men det kræver jo, at der er én, der vil anbefale ham, vil du det? Med et temmelig smørret grin trak jeg svaret ud og sagde til sidst: – Ja, så skidt da.

Kort tid før havde jeg selv søgt om at blive medlem. Vi aftalte nu, at en landsretssagfører på Østerbro, hvor jeg kom med blade og fik penge, skulle være vort kontaktsted. Emil skulle give en besked, der viste, at han ville opsøge mig på vej hjem fra arbejdet. Efter en uges tid havde far en besked om, at hvis Emil meldte sig, ville han få mellem tre og fire måneders fængsel.

Sammen med den besked kunne jeg fortælle Emil, at familien havde det godt, og at han var blevet medlem af DKP. Emil meldte sig til politiet, han og Eigil fik hver tre måneders fængsel.

Emil blev senere i krigen en fremragende leder af Bopas våbenfabrik.

BLADBOMBER

Arrestationen af mine to arbejdskammerater og deres domme var sat på dagsordenen på flere møder i partiafdelingen. En opgave, der var så simpel, måtte ikke koste to mand fængsel, men hvad kunne man gøre.

En dag spurgte far:

Martin Andersen med dæknævnet »Babs« blev anholdt af en dansk landbetjent og anbragt i Horserødlejren.

Han blev min anden gruppeleder og dræbt på Tuborgvej under afvæbning i julen 1943. De to første grupper, jeg var medlem af, havde to overlevende.

Den ene var Jens Glerup - den anden var mig

– Har I fire tommer trukne stålrør på din brok-anstalt? Ved du, hvor morfar gemmer sit krudt?

– Ja, men han giver ikke sit krudt væk, slet ikke, hvis han fornemmer, at det skal bruges i det illegale arbejde. Han er tro socialdemokrat og prædiker ligesom høvdingen Buhl.

– Men man kan jo altid »låne« lidt og glemme at spørge.

Vi havde ikke de ønskede rør, men far fik tryllet nogle frem på Orlogsværftet, hvor han arbejdede med maskinkanoner i Søartilleriet. Der var mere end smut i øjet, da han viste mig en pakke, han havde slæbt hjem fra sit arbejde. Han lignede et lille barn, der venter på at vise sin julegave frem. Efter maden sagde han:

– Kører du med over til Cigar Fritz?

Fritz var en partikammerat, der på trods af, at han næsten var blind, havde mod som en løve. Han havde en mindre tobaksforretning. De sidste kunder var væk, og nu blev vidunderet åbenbarret. Et rør med påsvejet bund, midt på var svejset et søm, og nær bunden var boret et 5 mm hul.

– Ser I, først stopper vi noget fyrsvamp ind i hullet her, det er lunt. Så lægger vi noget sortkrudt i bunden og presser en kraftig papplade ned.

Over den lægger vi vore små budskaber, og til sidst binder vi svært indpakkingspapir fast som låg.

Voila, mine herrer, keine Hexerei, hvad har vi så? En bordbombe i overstørrelse.

– Vi kan bare gå op i en opgang, bore et hul i karmen til sømmet her, sætte bomben fast, åbne vinduet, tænde, og når braget lyder, er vi over alle bjerge.

Det var smart. Vi var imponerede. Diskussionen gik, hvor meget krudt skal den have? Far strøede forsigtigt noget krudt ned. Det så ikke ud af noget, så den fik lidt mere. Bomben var nu klar og blev bundet fast til en trappestige, som var vor affyringsrampe, og far tændte fyrsvampen. Vi tog tid, sekunderne føltes som evigheder, pludselig lød et gevaldigt drøn, butiksruden stod og dirrede, men faldt omsider til ro. Lokalet var sort af røg, papirstumper svævede om ørerne på os.

Vi var chokerede, overvældede, men Fritz var ellevild:

– Det er sgu' sagen. Dette her, er der ingen, der kan overhøre.

Hurtigt pakkede vi sammen og slettede alle spor, for vi var overbeviste om, at folk havde hørt drønet, og at nogen ville dukke op.

Søværnet producerede altså, lige til far måtte gå under jorden, et våben, der ikke bare lå og samlede støv, men som aktivt blev brugt i kampen mod undertrykkerne. Især på Amager blev disse bladbomber anvendt.

Men under en fodboldkamp i Idrætsparken mellem det danske landshold og et nazihold, vistnok østrigsk, fyrede vi mellem 15 og 20 bomber af i parken. Det foregik på følgende måde: »Bombekasterne« stod med deres koner eller kærestes, da man spillede: »Deutschland, Deutschland über alles«.

Alle tændte samtidigt og holdt øje med sekundviseren. Sekundet før eksplosionen holdt de bomben op i strakte arme over hovedet. Så snart braget lød, og flyvebladene var ude, smed de røret og sparkede det langt væk.

Ikke én blev arresteret, alt klappede.

Ude ved Trianglen havde man anbragt tre-fire bomber, og da folk var på vej hjem fra Idrætsparken, røg de næsten samtidigt. Hele pladsen og dele af Østerbrogade lignede en dansk vinterdag med sne. Det mest bemærkelsesværdige var, at Kong Christian d. X passerede i en åben bil og fik sin del af bladene, men han har

næppe fået noget udbytte af dem. Men folk var selvfølgelig dybt imponerede over, så godt aktionen var timet.

Disse bladbomber gik af mode, fordi det kneb mere og mere med at skaffe penge til papir; det var jo ret mange blade, der gik ud fra den hånddrevne duplikator.

ROYAL AIR FORCE BOMBER B&W

Den 27. januar i 1943 var det ved at blive alvor. Hjemme var vi klar til aftensmaden, da vi hørte flyvemaskinemotorer, der gik for fulde omdrejninger. Vi styrtede til vinduerne, fra vor fjerde sal så vi fire-fem maskiner drøne forbi, og jeg nåede i farten at opfatte Royal Air Force-mærkerne på flyenes sider.

De susede forbi lige over vore hoveder. Det så ud, som om de fløj nede mellem hustagene, men selvfølgelig har de været højere oppe, måske i en højde af 30-40 meter. Sirenerne startede deres gennemtrængende hulen, og luftværnsskytset satte i med dets skratten, blandet med lyden fra maskinkanoner og nogle høje hule drøn.

Granatsplinter klirrede mod gadens asfalt, men ingen ænsede det; granatsplinter er uhyre farlige, de flænger og flænses igennem alt og lemlæster. Krigens farer og dens alvor var endnu ikke gået op for os danskere. Vi tænkte, at engelske bomber havde adresse mod tyskerne – os gjorde de ingenting, vi havde jo ikke gjort noget.

Nysgerrighed parret med vor uvidenhed om krigens sande væsen gjorde krigen til ukendt land for os. Vi var vel udstyret med de samme mærkelige, psykologiske mekanismer, som alle andre – en idé om, at ulykkerne ville ramme alle andre, blot ikke os.

Maden blev hurtigt slugt, vinduerne stod åbne, og snart kunne vi høre folk diskutere de sidste rygter. Ingen tænkte på at søge i beskyttelsesrummene, det var jo vore venner – englænderne, de gør ikke os fortræd.

Da luftalarmen var afblæst med en lang hyletone, drog jeg ind mod byen. Der var sort af mennesker i alle aldre, og snart var der trafikprop. Brandbiler og ambulancer fór hylende af sted mod Islands Brygge og Christianshavn, hvor en sort røg væltede op mod aftenhimmelen.

Det var Sukkerfabrikken, der brændte, og senere kunne vi se et

ildskær der, hvor Udenrigsministeriet i dag har til huse, det var en lommetørklædefabrik.

Men det var umuligt at få en klar besked. Ingen var dog i tvivl om, at flyene havde kastet bomber. Snart gik det dog op for os, at det var krigens største værnemager, B&W, der var ramt og det egentlige mål for englænderne.

FARVEL TIL EN KORT UNGDOM

I nogen tid havde jeg mere eller mindre plaget min far om at blive sat i forbindelse med folk, der foretog sig noget mere effektivt. En dag sagde han: – Du skal møde på Store Møllevej 5, stuen th., kl. det og det. Hils fra »Ernst«. Præcist på det angivne tidspunkt bankede jeg på og blev lukket ind efter at have hilst. Alt var meget mystisk, meget hemmeligt.

Mødestedet var et klubværelse, og omkring et bord sad 5-6 voksne mænd vel omkring de tredive år. Lampen over bordet hængte ned, således at jeg kun kunne skimte ansigterne. Meget sagligt drøftede man forskellige aktionsmuligheder.

Jeg sagde ikke et kvæk, men da man i nogen tid havde diskuteret en aktion og kom til det resultat, at det var for risikabelt – al den stund man ingen våben havde – sagde jeg til disse voksne mænd, noget forsagt:

– I kan da låne af mig. – Hvad? Lederen var vantro. – Jo, jeg havde da nogle 7,65'ere og en 9-mm tromlerevolver. Ingen troede mig, og derfor hev jeg en pistol frem, som de bad om at se, og det var da i orden, men jeg ville have den igen.

Det lovede de, hvorefter jeg afladede den og lod den gå rundt, samtidig med at jeg diskret viste, at jeg havde en mere på mig.

Tonen blev ændret meget brat, og spørgsmålene haglede ned over mig. Hvor jeg havde dem fra? Tromlerevolveren havde jeg fået ved at afvæbne en sabotagevagt, de resterende seks stk. havde vi fået i garderobes på værtshuse og i svømmehaller. Men jeg havde ikke ret mange pløkker (patroner), og jeg kunne ikke skaffe flere.

Alle syntes, det var en god måde at skaffe våben på, men jeg måtte desværre oplyse, at så vidt jeg skønnede, var det nu en klam fidus, for den var slidt op, da den var blevet brugt af for mange for ofte. Stemningen var trykket, der blev ikke brugt mange ord,

man ville hurtigt igennem mødets dagsorden, og man var bange.

På dette tidspunkt af krigen optrevlede det emsige danske politi den ene modstandsgruppe efter den anden, mange blev arresteret – både inden og uden for det kommunistiske parti.

Derfor var sikkerhedskravene større end på noget andet tidspunkt under krigen. Kravene til disciplin og til den enkeltes kvalifikationer med henblik på illegalt arbejde blev aldrig større.